

ROBERTO PIUMINI

En Mattia i l'avi

Traducció de Josep M. Pinto

Il·lustracions de Jordi Vila Delclòs

El jardí secret
de V I E N A

Titol original: *Mattia e il nonno*
Primera edició: maig del 2015
Copyright © 1993 by Edizioni EL S.r.l., San Dorlingo Della Valle (Trieste)
www.edizioniel.com

© de la traducció: Josep M. Pinto, 2015
© de les il·lustracions de coberta i interior: Jordi Vila Delclos

© de les característiques d'aquesta edició:
Viena Edicions

Tuset, 13 - 08006 Barcelona
Tel. 93 453 55 00 — viena@vienaeditorial.com
www.vienaeditorial.com

ISBN: 978-84-8330-843-1
Dipòsit legal: B 15038-2015

Fotocomposició: Alfa
Impressió: Liberdúplex

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

This project has been funded with support from the European Commission.

This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Aquest projecte ha estat finançat amb un ajut de la Comissió Europea. L'autor és l'únic responsable del contingut de la publicació. La Comissió declina qualsevol responsabilitat sobre l'ús que es pugui fer de la informació aquí difosa.

El presente proyecto ha sido financiado con el apoyo de la Comisión Europea. Esta publicación es responsabilidad exclusiva de su autor. La Comisión no es responsable del uso que pueda hacerse de la información aquí difundida.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transmissió d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei.
Dirigiu-vos a CEDRO (www.cedro.org)
si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra.

1.

Hi havia un home ajagut al llit; era molt pàl·lid i prim i lleuger.

Al seu voltant hi havia una mare, un pare, dos oncles, sis néts i algun amic de la família. Tots ploraven, o estaven a punt de plorar, o acabaven de plorar, tret del nét més petit, que tenia set anys i es deia Mattia.

Alguns miraven l'avi, que tenia els ulls tancats i respirava lentament, movent el pit amunt i avall amb prou feines. Alguns li miraven les mans primes i fermes, una mica menys blanques que els llençols. Alguns miraven l'espona del llit, on hi havia una franja vermella. Alguns tenien els ulls tancats i miraven la foscor de dins dels ulls.

En Mattia mirava una mosca que caminava pel sostre, just a sobre de l'avi, i que semblava que no sabés on anar. Anava una mica cap aquí, una mica cap allà, una mica endavant i una mica endarrere; potser havia perdut una cosa molt petita i l'estava buscant.

En Mattia pensava que una cosa molt petita per a una mosca devia ser petitíssima per a un nen, i encara més petita per a un de gran. La cosa petitíssima que la mosca estava buscant

potser havia caigut des del sostre, perquè les coses cauen, llevat de les mosques, que s'hi aferren amb ganxos. L'hi havia dit l'avi un dia. I en Mattia pensava que, si la cosa petitíssima havia caigut des del sostre, devia haver anat a parar just a sobre de l'avi, que era allà ajagut. I va pensar que, potser, aquella cosa petitíssima ara feia picor a l'avi. I va pensar que si sabés on tenia picor l'avi, l'hi hauria gratat, perquè la veritat és que semblava que l'avi no fos capaç de gratar-se ell sol.

2.

Mentre pensava en tot això, l'avi va tombar cap a ell el cap i el va cridar.
—Mattia.

Els altres, potser perquè l'avi no els havia cridat, no es van moure. Semblava que ni tan sols s'haguessin adonat que l'avi havia parlat.

—Digues, avi —va dir en Mattia, que estava alçant el cap per mirar la mosca del sostre, però el va tornar a baixar per contestar.

Va pensar que l'avi li diria on volia que el gratés. Però l'avi va dir:

—Anem a fer un volt?

En Mattia va mirar al seu voltant. Potser perquè l'avi l'havia convidat només a ell, la mare i el pare, les germanes, els oncles i els cosins i els altres no es movien i no deien res, i continuaven mirant l'avi, o les seves mans, o el cobrellit, o la foscor de les llàgrimes.

Tot plegat era una mica estrany, però no impossible, ja que estava passant.

—Però tu no t'estaves morint, avi? —va dir en Mattia.

—Qui ho diu, això? —va dir l'avi aixecant una mà i grattant-se la punta del nas.

—Tothom —va dir en Mattia, i amb el cap va indicar la gent que hi havia.

—Fan broma —va dir l'avi.

—De debò?

En Mattia va tornar a mirar els parents, que no canviaven d'expressió, callats i quiets.

—Sembren molt seriosos, avi —va dir, i va tenir ganes de riure.

—I tant —va dir l'avi, somrient—. Perquè no saben fer broma.

Es va alçar una mica i va seure al llit.

—Així què, doncs, anem?

—On, avi?

—A fer un tomb. Fem una passejada ben llarga, d'aquelles que ens agraden.

—I què li dic a la mare?

En Mattia se la va mirar: tenia els ulls tancats i la gola li tremolava.

—Si no fem soroll no se n'adonarà ningú —va dir l'avi, que va posar els peus sobre la catifa.

De fet no se n'adonava ningú.

—I estarem fora gaire estona? —va demanar en Mattia, mirant de cua d'ull el pare, que mirava la vora del cobrellit.

—No ho sé —va dir l'avi—. Les bones passejades no se sap mai quant duren. Però agafa el jersei, que potser es girarà vent.

Es va aixecar i va agafar la mà d'en Mattia.

La mà de l'avi era prima, calenta i seca.

Després de la cara de la mama, era la cosa més bonica que es podia tocar.

—Som-hi —va dir en Mattia, com si la idea de la passejada hagués estat seva.

Es van adreçar cap a la porta, sense deixar de mirar el llit. Un tiet es va mocar el nas amb un soroll tot còmic. Una de les germanes d'en Mattia va fer un llarg sospir.

En Mattia va mirar de reüll el sostre, darrere seu, per veure si la mosca encara hi rondava. Però ja no hi era.

L'avi va obrir la porta, a poc a poc, com si no volgués despertar ningú.

